

Poznań, 14 maja 2021 r.

UCHWAŁA KOMISJI DS. POSTĘPOWANIA HABILITACYJNEGO DR. PIOTRA HERMANOWSKIEGO

Komisja ds. postępowania habilitacyjnego dr. Piotra Hermanowskiego została powołana w dniu 19 stycznia 2021 r. przez Radę Naukową Dyscypliny Nauki o Ziemi i Środowisku UAM, działającej na podstawie Ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce z dnia 20 lipca 2018 r., art. 221, ust.5 (Dz. U. z 2018 r. poz. 1668 ze zm.) po zapoznaniu się z informacją o członkach komisji habilitacyjnej wyznaczonych przez Radę Doskonałości Naukowej.

§1

Komisja ds. postępowania habilitacyjnego na posiedzeniu audiowizualnym 14 maja 2021 r., działając zgodnie z w/w ustawą, art. 221, ust.10, po przedstawieniu recenzji osiągnięcia naukowego, zapoznaniu się z autoreferatem oraz po rozmowie z habilitantem, w głosowaniu jawnym, w obecności siedmiu członków komisji, podjęła uchwałę pozytywnie opiniującą wniosek o nadanie dr. Piotrowi Hermanowskiemu, pracownikowi Wydziału Nauk Geograficznych i Geologicznych UAM, stopnia doktora habilitowanego nauk ścisłych i przyrodniczych, w dyscyplinie nauk o Ziemi i środowisku (przy obecności siedmiu członków Komisji oddano 6 głosów „tak”, 1 głos „nie” i 0 głosów wstrzymujących się).

§2

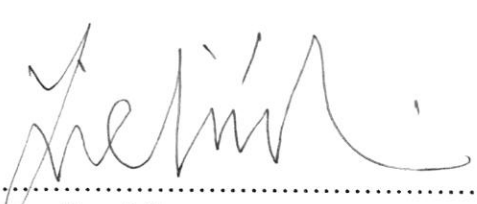
Integralną częścią uchwały jest załącznik stanowiący jej uzasadnienie.

§3

Powyższą uchwałę, wraz z pełną dokumentacją postępowania habilitacyjnego, Komisja przedkłada Radzie Naukowej Dyscypliny Nauki o Ziemi i Środowisku Uniwersytetu im. A. Mickiewicza.

Podpisany certyfikatem
wystawionym dla Zbigniew
Ustrnul (Certyfikat
kwalifikowany). Utworzony w
dniu: 2021-05-16 21:07:46 +0200

.....
Przewodniczący Komisji
Prof. dr hab. Zbigniew Ustrnul
(Uniwersytet Jagielloński w Krakowie)

.....
Sekretarz Komisji
Prof. dr hab. Tomasz Zieliński
(Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu)

UZASADNIENIE UCHWAŁY KOMISJI HABILITACYJNEJ
w sprawie wniosku o nadanie dr. Piotrowi Hermanowskiemu
stopnia doktora habilitowanego Nauk Ścisłych i Przyrodniczych
w dyscyplinie Nauk o Ziemi i Środowisku

Przedmiotem oceny stanowiącej podstawę do sformułowania opinii komisji habilitacyjnej w sprawie wniosku dr. Piotra Hermanowskiego o nadanie stopnia doktora habilitowanego była, zgodnie z Art. 219 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. „Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce”, ocena osiągnięcia naukowego oraz ocena aktywności naukowo-badawczej. Komisja habilitacyjna zapoznała się z materiałami dotyczącymi postępowania habilitacyjnego w sprawie dr. P. Hermanowskiego: autoreferatem, wykazem prac naukowych opublikowanych przez Habilitanta, recenzjami przygotowanymi przez recenzentów (prof. dr. hab. Leona Andrzejewskiego, prof. dr. hab. Ryszarda Borówkę, dr. hab. Joannę Mirosław-Grabowską, prof. PAN, prof. dr. hab. Wojciecha Wysotę). Na wniosek prof. L. Andrzejewskiego i prof. R. Borówki, Habilitant został zaproszony na posiedzenie komisji w celu złożenia dodatkowych wyjaśnień.

Ogólna charakterystyka zawodowa habilitanta

Dr Piotr Hermanowski ukończył studia wyższe na Wydz. Nauk Przyrodniczych Uniwersytetu Wrocławskiego, uzyskując w 2002 r. tytuł magistra geologii, specjalności hydrogeologia. W 2008 r. obronił na Wydziale Nauk o Ziemi Uniwersytetu Śląskiego pracę doktorską pt. „Paleoglacjologia łobu Odry w czasie zlodowacenia Wisły, Polska północnozachodnia i północnowschodnie Niemcy”, wykonaną pod kierunkiem prof. dr. hab. Jana A. Piotrowskiego i uzyskał tytuł doktora nauk o Ziemi w zakresie geografii. Od 2010 r. dr Piotr Hermanowski jest zatrudniony na stanowisku adiunkta w Instytucie Geologii, na Wydz. Nauk Geograficznych i Geologicznych Uniw. im. Adama Mickiewicza w Poznaniu.

Ocena osiągnięcia naukowego

Przedstawione do oceny osiągnięcie naukowe dr. Piotra Hermanowskiego pt. „Procesy subglacjalne i geneza drumlinów na obszarze stargardzkiego pola drumlinowego” składa się z czterech oryginalnych artykułów naukowych:

1. Hermanowski P. 2015. Substratum morphology and significance during the Weichselian Odra ice lobe advance in northeast Germany and northwest Poland. *Geologos*, 21: 241-248. Punktacja MNiSW (2019 r.) – 40 pkt.; (2015 r.) – 14 pkt., liczba cytowań: Web of Science – brak indeksacji, Scopus – 4.
2. Hermanowski P., Piotrowski J.A. 2019. Groundwater flow under a paleo-ice stream of the Scandinavian Ice Sheet and its implications for the formation of Stargard drumlin field, NW Poland. *Journal of Geophysical Research - Earth Surface*, 124: 1720-1741. Punktacja MNiSW (2019 r.) – 140 pkt., IF2019 – 4,25; liczba cytowań: Web of Science – 2, Scopus – 2.
3. Hermanowski P., Piotrowski J.A., Szuman I. 2019. An erosional origin for drumlins of NW Poland. *Earth Surface Processes and Landforms*, 44: 2030-2050. Punktacja MNiSW (2019 r.) – 100 pkt., IF2019 – 3.694; liczba cytowań: Web of Science – 5, Scopus – 6.
4. Hermanowski P., Piotrowski J.A., Duda P. 2020. Till kinematics in the Stargard drumlin field, NW Poland constrained by microstructural proxies. *Journal of Quaternary Science*. doi:10.1002/jqs.3233; Punktacja MNiSW (2019 r.) – 100 pkt., IF2019 – 2.377. liczba cytowań: Web of Science – 1, Scopus – 2.

We wszystkich artykułach współautorskich dr Piotr Hermanowski jest pierwszym, korespondencyjnym autorem i jak wynika z oświadczeń współautorów, habilitant był pomysłodawcą i jednym z głównych wykonawców badań, opracowania wyników i przygotowania manuskryptów do druku.

Recenzenci określili artykuły wchodzące w skład osiągnięcia naukowego jako zbiór monotematyczny. Prof. J. Mirosław-Grabowska w swojej recenzji jednoznacznie stwierdza, że „*Zaprezentowany materiał jest logiczny i spójny*”. Dwaj recenzenci (prof. prof. R. Borówka i W. Wysota) oceniali artykuły indywidualnie, a dwoje pozostałych (prof. prof. L. Andrzejewski i J. Mirosław-Grabowska) odnieśli się całościowo do osiągnięcia naukowego Habilitanta.

W poszczególnych recenzjach przedstawiono oceny poszczególnych 4 artykułów stwierdzając między innymi jak poniżej.

Artykuł Nr 1 jest całościowym opracowaniem paleopowierzchni podvistuliańskiej w obszarze od wybrzeża Bałtyku w rejonie Zalewu Szczecińskiego po maksymalny zasięg ostatniego lądolodu w fazie pomorskiej. Prof. W. Wysota stwierdził, że: „*Głównym osiągnięciem artykułu jest wykazanie, że rozwój strumienia lodowego lobu Odry był w znacznym stopniu uwarunkowany topografią terenu oraz występowaniem w podłożu słabo-przepuszczalnych osadów*

przedvistuliańskich, które sprzyjały budowaniu wysokiego ciśnienia wód pod stopą lądolodu". Równocześnie dodał: „Szkoda, że autor dysponując tak dużą bazą otworów wiertniczych, obok ukształtowania podłoża lobu Odry, nie przedstawił choćby uproszczonej mapy geologicznej paleopowierzchni podvistuliańskiej. Byłoby to bardzo przydatne w rozważaniach na temat przestrzennego zróżnicowania drenażu wód i mozaiki procesów subglacialnych w podeszwie lobu Odry, szczególnie ważnych z punktu widzenia formowania stargardzkiego pola drumlinowego”. Prof. R. Borówka nie ocenił tego artykułu, gdyż uznał, że nie może określić nowych treści tu wniesionych w stosunku do rozprawy doktorskiej o zbliżonej tematyce.

Artykuł Nr 2 dotyczy numerycznego modelowania hydrologii subglacialnej na obszarze stargardzkiego pola drumlinowego. W efekcie określono geometrie przepływów oraz bilans wód podziemnych. Wykazano obecność migracji wód podziemnych ku stopie lądolodu oraz przepływu przeciwnego – wód ablacyjnych do gruntu. Strefy tych przepływów były zmienne w czasie i przestrzeni. Preferencja dostawy wód podziemnych legła u podstaw hipotezy, że w warunkach wzmożonych wydatków przepływów pod lądolodem możliwa była erozja podłoża do reliefu drumlinowego. Artykuł został oceniony jako niewątpliwe osiągnięcie naukowe zarówno przez prof. R. Borówkę, jak i prof. W. Wysotę. Prof. W. Wysota dodał: „Sugerowana na podstawie modelowania numerycznego mozaikowość drenażu wód podczas awansu strumienia odrzańskiego jest zgodna z modelem czasowo-przestrzennych zmian warunków subglacialnych interpretowanych na podstawie badań glin subglacialnych w innych lobach lodowcowych”. Równocześnie prof. W. Wysota zaznaczył: „W modelowaniu numerycznym drenażu wód w lobie Odry nie uwzględniono wpływu wieloletniej zmarzliny (permafrostu). ... Występowanie wieloletniej zmarzliny pod lądolodem ... mogło mieć znaczny wpływ na gromadzenie i wzrost ciśnienia wód na kontakcie lód-podłoże, co mogło ... wpływać na szybszy ruch lodu oraz rozwój form subglacialnych”.

Artykuł Nr 3 powstał na podstawie analizy geomorfologicznej stargardzkiego pola drumlinowego opartej na wysokorozdzielczych obrazach lidarowych. Prof. R. Borówka określił ją jako wszechstronną i bardzo szczegółową. Wydzielono kilka zespołów form o odmiennej charakterystyce morfometrycznej. Ich geneza warunkowana była zróżnicowaną topografią podłoża oraz różną prędkością płynięcia lądolodu. Z kolei, analiza sedimentologiczna osadów budujących drumliny dowiodła, że brak jest korelacji pomiędzy budową i morfologią drumlinów. Wykazano, że osady drumlinów są starsze od procesu drumlinizacji. Genezę badanych form określono jako efekt erozji lodowcowej oraz subglacialnej erozji wód ablacyjnych. Prof. W. Wysota określił ten

artykuł jako najważniejszy w zbiorze prac osiągnięcia naukowego: „*W swej konstrukcji i treści artykuł ten nawiązuje do klasycznych opracowań pól drumlinowych na świecie*”. „*Na podkreślenie w przyjętej przez Habilitanta koncepcji genezy form pola stargardzkiego zasługuje uwzględnienie roli subglacialnych wód roztopowych. Poza nielicznymi badaczami działalność subglacialnych wód roztopowych nie była dostatecznie doceniana jako proces morfotwórczy drumlinów*”. Natomiast prof. R. Borówka znalazł słabe strony w interpretacyjnej części pracy: „*Nie została jednak w sposób przekonujący udowodniona erozyjna geneza drumlinów. ... Charakterystyka powierzchniowej budowy geologicznej objęła bowiem jedynie szczytowe lub stokowe ich fragmenty, natomiast została zupełnie pominięta budowa obniżeń międzydrumlinowych. A to właśnie tam należało poszukiwać sedymentologicznych śladów procesów erozji podlodowcowej, w tym zwłaszcza bruków rezydualnych*”.

Artykuł Nr 4 dotyczy analiz mikromorfologicznych glin glacialnych budujących drumliny pola stargardzkiego. Były to badania mikroskopowe płytek cienkich oraz mikrotomografia komputerowa próbek glin. Na podstawie pierwszej metody określono genezę osadu jako subglacialną glinę trakcyjną. Na podstawie drugiej metody wykazano brak zgodności orientacji mikroklastów z orientacją drumlinów. Fakt ten był podstawą wniosku, że osady budujące drumliny powstały przed procesem drumlinizacji. O artykule tym prof. K. Borówka pisze: „*Niewątpliwie poszerza on naszą wiedzę o wewnętrznej strukturze glin zwałowych budujących drumliny*”.

Oprócz wyżej przedstawionych ocen poszczególnych artykułów, powołani Recenzenci dokonali oceny osiągnięcia naukowego jako całości.

Prof. J. Mirosław-Grabowska oraz prof. W. Wysota wyraźnie wymienili najbardziej wartościowe osiągnięcia przedłożonego cyklu artykułów:

- Określenie cech morfometrycznych drumlinów i wydzielenie zespołów tych form warunkowanych topografią podłoża lądolodu i prędkością płynięcia lodu.
- Analiza subglacialnego systemu hydrologicznego uwzględniająca zależność między wodami topnieniowymi i podziemnymi. Wykazanie przestrzennej i czasowej zmienności tego systemu. Określenie potencjalnego wpływu wód subglacialnych na genezę drumlinów.
- Określenie budowy wewnętrznej drumlinów oraz własności makro- i mikrostrukturalnych osadów.
- Sformułowanie oryginalnej koncepcji erozyjnej genezy drumlinów.

Prof. J. Mirosław-Grabowska i prof. L. Andrzejewski podkreślili szeroki wachlarz zastosowanych nowoczesnych metod: statystyczne analizy geomorfologiczne, numeryczne modele hydrogeologiczne, terenowe prace sedimentologiczne, analizę podatności magnetycznej, analizy mikroskopowe i mikrotomograficzne osadów. Prof. L. Andrzejewski pisze: *„Podjęta problematyka dobrze wpisuje się we współczesne nurty badawcze z zakresu geologii i geomorfologii glacialnej w skali światowej”*. *„Osiągnięcie naukowe wnosi niewątpliwie nowe istotne elementy do aktualnego stanu wiedzy o procesach subglacialnych”*. Z kolei prof. R. Borówka stwierdza, że *„Prace wchodzące w skład osiągnięcia habilitacyjnego ... umożliwiają coraz głębszą analizę badanego zespołu form drumlinowych nie tylko w aspekcie regionalnym, ale również ponadregionalnym”* a dr hab. J. Mirosław-Grabowska zaznacza, że prace te *„mają charakter dość uniwersalny i mogą być pomocne w badaniach podobnych obszarów o form rzeźby”*.

Omawiając wniosek Habilitanta na temat genezy drumlinów, prof. L. Andrzejewski dodał, że *„Problem zakresu udziału erozji lodowcowej i wodnej w ostatecznym kształtowaniu badanych form nie został ostatecznie rozwiązany i wymaga moim zdaniem dalszych badań”*.

Prof. L. Andrzejewski zaznaczył, że *„rekonstrukcja morfologii podłoża łobu Odry, dynamika i drenaż wód podziemnych pod stopą lądolodu w pewnym zakresie realizowane były już wcześniej w ramach rozprawy doktorskiej”* P. Hermanowskiego i zalecił wyjaśnienie tej wątpliwości w trakcie rozmowy z Habilitantem.

Troje recenzentów (prof. J. Mirosław-Grabowska, prof. R. Borówka i prof. L. Andrzejewski) uznało, że oświadczenia współautorów zawierają ogólne informacje o zakresie wykonanych prac i w niektórych elementach pokrywają się. Dotyczy to Habilitanta oraz współautora trzech kluczowych artykułów Jana A. Piotrowskiego, gdyż z oświadczeń wynika, że obaj zajmowali się analizą wyników oraz przygotowaniem manuskryptów wspólnych artykułów. Z tego powodu, w celu wyjaśnienia wątpliwości, dr Piotr Hermanowski zaproszony został na rozmowę podczas posiedzenia Komisji.

Recenzenci jednoznacznie stwierdzili, że osiągnięcie naukowe zaprezentowane przez dr. Piotra Hermanowskiego wnosi istotny wkład w rozwój dyscypliny nauki o Ziemi i środowisku (prof. prof. R. Borówka, L. Andrzejewski) i jest znaczące dla rozwoju tej dyscypliny (prof. J. Mirosław-Grabowska). Recenzenci ocenili osiągnięcie naukowe pozytywnie.

Ocena pozostałego dorobku naukowego

Na pozostały dorobek publikacyjny Habilitanta składa się 9 pozycji. Dwa artykuły są rangi JCR, a cztery recenzowane prace ukazały się w krajowych czasopismach znajdujących się na liście ministerialnej (Przegląd Geologiczny, Landform Analysis, Biuletyn Państwowego Instytutu Geologicznego). Trzy następne pozycje to rozdziały w monografiach naukowych. Publikacje dotyczą problematyki procesów subglacjalnych, hydrogeologii glacialnej, zagadnień metodycznych oraz gospodarki wodnej. Obszar badawczy prac koncentrował się w NE Niemczech i NW Polsce. Prof. L. Andrzejewski ocenił ten dorobek jako skromny i względnie monotematyczny. Prof. R. Borówka stwierdził natomiast, że „*Dorobek ten, choć ilościowo bardzo skromny, jest merytorycznie wartościowy, zwłaszcza w aspekcie aplikacyjnym*” i określił Habilitanta jako średnio aktywnie publikującego naukowca. Prof. J. Mirosław-Grabowska: „*Z uwagi na 11-letni okres zatrudnienia na stanowisku adiunkta spodziewałabym się bardziej aktywnej działalności publikacyjnej*”. Prof. W. Wysota zwrócił uwagę, że jeden ze współautorskich artykułów Habilitanta (w *Earth Surface Processes and Landforms*, 2009 r.) uzyskał niebagatelną liczbę 24 cytowań.

Parametry bibliograficzne Habilitanta (indeks Hirscha = 4 wg Scopus, 3 wg Web of Science) zostały ocenione jako stosunkowo niskie (prof. R. Borówka) lub bardzo skromne (prof. L. Andrzejewski). Profesorowie L. Andrzejewski i R. Borówka dodali, iż prace dr. P. Hermanowskiego są jeszcze dość słabo cytowane, co wiąże się z faktem, że jego najlepsze publikacje ukazały się dopiero w latach 2019-2020.

Lepiej oceniono konferencyjną aktywność Habilitanta. Po doktoracie wygłosił 7 referatów (w tym 1 zamawiany) na konferencjach międzynarodowych (Nowy Orlean, Seattle, Tuluza, Wiedeń) oraz 8 referatów (w tym 1 zamawiany) na konferencjach krajowych. Kilkakrotnie prezentował na konferencjach postery. Był współorganizatorem trzech konferencji, w tym jednej międzynarodowej.

Dr P. Hermanowski kierował dwoma projektami badawczymi (KBN i NCN).

„*Na podkreślenie zasługuje współpraca dr. Piotra Hermanowskiego z otoczeniem społeczno-gospodarczym*” (prof. W. Wysota). Był autorem 6 ekspertyz i dokumentacji geologicznych i hydrogeologicznych. Brał udział w 3 zespołach eksperckich powołanych przez Prezydenta Miasta Poznania.

Ocena działalności dydaktycznej

Habilitant od 2010 r. zatrudniony jest w Instytucie Geologii WNGiG UAM. Prowadzi liczne zajęcia dydaktyczne. Wypromował 13 magistrów oraz 18 licencjatów/inżynierów. Przygotował dwa cykle wykładów w języku angielskim dla studentów zagranicznych. Działalność dydaktyczna została oceniona przez prof. J. Mirosław-Grabowską bardzo dobrze, a przez prof. L. Andrzejewskiego pozytywnie. Pozostali recenzenci nie wypowiedzieli się.

Uwagi dodatkowe

Prof. J. Mirosław-Grabowska pisze: *"Pomimo różnorodnej aktywności naukowej dr Piotr Hermanowski nie przedstawił żadnej informacji nt. aktywności naukowej (współpraca, staże naukowe, wspólne granty) realizowanej w innych instytucjach naukowych poza macierzystą jednostką ani kopii dokumentów potwierdzającymi określone osiągnięcia, w szczególności dotyczące staży naukowych, grantów, publikacji powstałych w wyniku prowadzenia badań w więcej niż jednej jednostce naukowej. W związku z powyższym negatywnie oceniam istotną aktywność naukową realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej, w szczególności zagranicznej"*.

Wnioski końcowe

Prof. Joanna Mirosław-Grabowska: *„W mojej ocenie dr Piotr Hermanowski spełnia jedynie dwa pierwsze wymagania [Ustawy 2018 r.], tzn. posiada tytuł doktora oraz posiada w dorobku osiągnięcie naukowe, stanowiące znaczny wkład w rozwój dyscypliny nauk o Ziemi i środowisku, choć Jego indywidualny wkład jest trudny do oceny z uwagi na ogólnie określony wkład II-ego współautora. Osiągnięcie naukowe, składające się z czterech przedłożonych publikacji autorstwa dr. Piotra Hermanowskiego pod wspólnym tytułem „Procesy subglacjalne i geneza drumlinów na obszarze stargardzkiego pola drumlinowego" oceniam pozytywnie." ... „Punkt 3 ustawy, dotyczący wykazania istotnej aktywności naukowej realizowanej w więcej niż jednej jednostce naukowej nie został spełniony. Pozostała aktywność naukowa dr. Piotra Hermanowskiego obejmuje niewielki dorobek naukowy wyrażony jedynie sześcioma publikacjami, w tym tylko dwoma w czasopiśmie wysoko punktowanym (z listy JCR) oraz IH=3 i była realizowana wyłącznie w obrębie jednostki obecnie zatrudniającej Habilitanta. W związku z tym negatywnie oceniam aktywność naukową realizowaną w więcej niż jednej instytucji naukowej.*

Doceniam różnorodną działalność dydaktyczną i ekspercką Habilitanta świadczącą o jego umiejętności przekazywania wiedzy studentom i praktycznemu wykorzystaniu wiedzy naukowej. Mając powyższe na uwadze, stwierdzam, że choć przedstawione mi do oceny osiągnięcie naukowe dr. Piotra Hermanowskiego spełnia wymogi stawiane w art. 219 ust. 1 pkt 2 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. 2018 r. poz. 1668), to nie zostały spełnione wymagania odnośnie istotnej aktywności naukowej określone w pkt 3 w/w ustawy. W związku z powyższym negatywnie opiniuję wniosek o nadanie dr. Piotrowi Hermanowskiemu stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk ścisłych i przyrodniczych, w dyscyplinie nauk o Ziemi i środowisku”.

Prof. Ryszard Borówka: „Osiągnięcie habilitacyjne dr. Piotra Hermanowskiego, łącznie z pozostałym dorobkiem naukowym, stanowi istotny choć nie do końca udokumentowany w autoreferacie, wkład w rozwój paleogeologii oraz hydrogeologii. Jak już wcześniej wspomniałem, na podstawie dołączonych oświadczeń współautorów, trudno precyzyjnie ocenić rzeczywisty wkład dr. Piotra Hermanowskiego w trzy współautorskie artykuły wchodzące w skład osiągnięcia habilitacyjnego. W przypadku artykułu autorskiego „Substratum morphology...” trudno też określić na ile uzyskane wyniki stanowią nową jakość w porównaniu z rezultatami zawartymi w rozprawie doktorskiej. Z tych też względów wnioskuję o zaproszenie dr. Piotra Hermanowskiego na posiedzenie Komisji Habilitacyjnej w celu złożenia dodatkowych wyjaśnień. Konkludując, wnioskuję o dopuszczenie pana dr. Piotra Hermanowskiego do dalszych etapów postępowania habilitacyjnego.”

Prof. Leon Andrzejewski: „Biorąc pod uwagę wszystkie elementy oceny dorobku naukowego, organizacyjnego i dydaktycznego Habilitanta, w tym w szczególności ocenę osiągnięcia naukowego, które jest podstawą wniosku o wszczęcie postępowania habilitacyjnego, skłaniam się do ostatecznej pozytywnej oceny. Stwierdzam, że ... Pan dr. Piotr Hermanowski wniósł nowe oryginalne elementy w rozwój dyscypliny nauki o Ziemi i Środowisku i niezależnie od krytycznych lub dyskusyjnych uwag odnoszących się głównie do strony formalnej przygotowanego autoreferatu i niskiej oceny pozostałego dorobku naukowego, wnoszę o dopuszczenie Pana dra Piotra Hermanowskiego do dalszych etapów postępowania habilitacyjnego. W celu wyjaśnienia niektórych poruszonych kwestii wnoszę o zaproszenie Habilitanta na posiedzenie Komisji.”

Prof. Wojciech Wysota: „Na podstawie przeprowadzonej oceny stwierdzam, że osiągnięcia naukowe dr Piotra Hermanowskiego, ubiegającego się o stopień doktora habilitowanego w dziedzinie nauk ścisłych i przyrodniczych w dyscyplinie nauki o Ziemi i środowisku odpowiadają wymaganiom określonym w art. 219 ust. 1 pkt. 2 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. 2018 poz. 1668).”

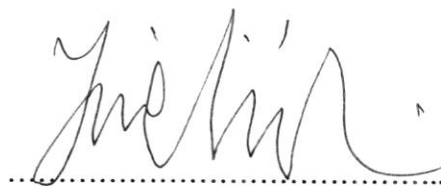
Przebieg posiedzenia Komisji Habilitacyjnej w dniu 14 maja 2021 r.

Komisja ds. postępowania habilitacyjnego na posiedzeniu audiowizualnym 14 maja 2021 r., po przedstawieniu recenzji osiągnięcia naukowego, zapoznaniu się z autoreferatem oraz po rozmowie z Habilitantem, w głosowaniu jawnym, w obecności siedmiu członków komisji, podjęła uchwałę pozytywnie opiniującą wniosek o nadanie dr. Piotrowi Hermanowskiemu, pracownikowi Wydziału Nauk Geograficznych i Geologicznych UAM, stopnia doktora habilitowanego nauk ścisłych i przyrodniczych, w dyscyplinie nauk o Ziemi i środowisku (przy obecności siedmiu członków Komisji oddano 6 głosów „tak”, 1 głos „nie” i 0 głosów wstrzymujących się).

Szczegółowy przebieg posiedzenia Komisji znajduje się w załączniku 2.

Podpisany certyfikatem wystawionym dla Zbigniew Ustrnul (Certyfikat kwalifikowany). Utworzony w dniu: 2021-05-16 21:27:22 +0200

.....
Przewodniczący Komisji
Prof. dr hab. Zbigniew Ustrnul

.....
Sekretarz Komisji
Prof. dr hab. Tomasz Zieliński